

Pátkai Ervin

Parancs János
PÁTKAI ERVIN

A kusza gyökérzet
fuldokló zűrzavarában,
tapogatva és szimatolva
a sötétségnyirkos öbleiben,
hullámzó bársonyos falak oltalmában,
egyszál karddal a cet gyomrában,
ringatózva büszkén, mint a páva,
sodródva hazátlanul a lomha vizén

Kibukfencezve az álmok kosarából,
a sziszegő lángok zsilteppengéin át,
ahogyan a szélben megkapaszzkodó
evezők, uszonyok, szárnyak,
lángoló és örvénylő tekercek,
ahogyan a lebegő papírhajók,
a falba lüktető hajszálerek,
ahogyan a sziklát morzsoló,
SZÍVÓS és hajlékony gyökerek

Iránytűvel a kézben, bátran,
túl a köznapi gyakorló logikán,
az elhagyatott kopár partokon,
a szélsikálta csontok között,
a négy égtáj leláncolt kapuinál,
kőkoloncok, bálványok, betonerdők
sűrűjében győztesként megpihelve,
az éhségtől, a szomjúságtól szédelegve,
ahogyan az egykori vakmerő hajósok
követve az elúszó delejes látomást,
át a vízen a levegőégen át.